

μῶν φληναφήσας καὶ τῶν ἐγκυκλίων αὐτοῦ γραμμάτων ἐπιλαθόμενος, ἐν οἷς ἀνεκήρυσσεν ὅτι ἀδικεῖ τοῖς Ἑλλησιν ἢ Στεφανίτις Συνθήκη γαίας Μακεδονίας καὶ Θράκης Ἑλληνικὰς προσαρτῶσα τῇ Βουλγαρία· ἀτασθάλως δὲ ἡ Βρεττανικὴ Κυβέρνησις ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς τῶν τότε καιρῶν χαλεπότητος καὶ ἐν ᾧ χρόνῳ τῶν Ἑλλήνων ἐδεῖτο ἵνα τοῖς νικηταῖς ἀντιστρατεύσῃται, ἀτασθάλως, λέγω, ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ Κυανῇ βίβλῳ τὰ ἔωλα σχόλια τοῦ καθ' ἡμῶν λυσσαλέου Λαυάρδου ἐν οἷς γράφων οὗτος περὶ τοῦ τῶν ἐνταῦθα κεντρικῶν Συλλόγων ὑπομνήματος ὀδωδῶτα νεκρὸν ἐκ τοῦ Ἄδου ἐξῆγε, τὸν στυγερὸν Φαλμεράυερον, καὶ τοὺς Ἑλληνας οἰκεῖν μόνον ἐν ταῖς τοῦ Αἰγαίου νήσοις καὶ ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας διετείνετο ταῖς ἀμαρτύροις τοῦ Γότθου ἐκείνου χρώμενος μαρτυρίαις. Ἄλλ' οὐκ ἄρα εἰς τὴν πτῶσιν τοῦ τε Σαλισβουρίας μαρχησίου καὶ τοῦ κακολάλου Λαυάρδου αἱ ἀσυναρτησίαι ἐκεῖναι καὶ αἰμοχθηρίαι συνετέλεσαν; οὐ τὴν παρακεκομμένην ἐκείνην πολιτείαν ὃ τῆς Βρεττανίας λαὸς συνιδῶν ἀνέτρεψεν ἵππον τε πρεσβευτὴν καὶ ἀναβάτην ὑπουργὸν καὶ πρωθυπουργόν; Πῶς δὲ τῶν συμβεβηκότων ἐκείνων ἀναμιμνησκόμενοι ἀπιστεῖν δυνάμεθα τῇ τῶν ὀρθῶν βουλευμάτων κρατήσῃ εἴπερ τοὺς νῦν τὴν Βρεττανίαν διέποντας ὁσημέραι διδάσκομεν ὡς ἔχουσι τὰ ἐν Μακεδονίᾳ πράγματα ἡμῶν τε καὶ τῶν Βουλγάρων; Καὶ οὐκ ἀγνοῶ μὲν ὅτι κατὰ χριστιανικὴν τὸ πολὺ διάνοιαν κρίνονται τὰ τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τῶν σήμερον ἐν Βρεττανίᾳ κρατούντων ὀλομένων μὲν ὡς πανάκειά τις τῆς ἐνεστώσης κακουχίας ἔσται ἢ οἰοῦδήποτε χριστιανικοῦ ἐθναρίου ὑπεροχῇ